4. I duplikken har *Kommissionen* på ny anført, at nærværende søgsmål efter behandlingen af selskabets begæring om foreløbige forholdsregler er blevet genstandsløs, samt at Kommissionen under ingen omstændigheder er ansvarlig for de påberåbte tab. Kommissionen har endvidere henvist til de i duplik i sag C-106/90 anførte argumenter.

F.A. Schockweiler
Refererende dommer

RETSMØDERAPPORT
i sag C-129/91 *

I — Retlig baggrund

1. Ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 3838/90 af 20. december 1990 om åbning og forvaltning af et fællesskabstoldkontingent for frosset kød af hornkvæg henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 (1991) (EFT L 367, s. 3), åbnedes der for 1991 et fællesskabstoldkontingent af en samlet størrelse på 53 000 tons, udtrykt i udbenet kød.

Ifølge artikel 2 i forordning nr. 3838/90 er kontingentmængden på 53 000 tons opdelt i følgende to dele:

»a) Den første del på 85%, dvs. 45 050 tons, fordeles mellem importører, som kan godtgøre, at de har indført frosset kød henhørende under KN-kode 0202 og varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 omfattet af denne importordning i de tre foregående år.

b) Den anden del på 15%, dvs. 7 950 tons, fordeles mellem de erhvervsdrivende, som kan godtgøre, at de for en minimumsmængde og i en periode, der nærmere skal fastsættes, har drevet samhandel med tredjelande med andre former for oksekød end de af omhandlede importordning omfattede eller i forbindelse med aktiv og passiv forædling.«

I artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 3838/90 er det bestemt, at de mængder, for hvilke der ikke er indgivet ansøgning om importlicens den 31. august 1991, gøres til genstand for en ny fordeling i fjerde kvartal af det pågældende år, idet der i givet fald ikke tages hensyn til den i artikel 2 omhandlede fordeling. I medfør af artiklens stk. 2 underretter medlemsstaterne inden den 16. september 1991

* Processprog: engelsk.

Kommissionen om de mængder, der ikke var ansøgt om den 31. august 1991.

2. I henhold til artikel 4 i forordning nr. 3838/90 udstedte Kommissionen den 27. december 1990 forordning (EØF) nr. 3885/90 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelserne til den importordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3838/90 for frosset kød af hornkvæg henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 (EFT L 367, s. 136). Forordningens artikel 1, stk. 1 og 2, indeholder de samme kriterier for tildeling af de to dele af toldkontingentet som artikel 2 i forordning nr. 3838/90, idet det dog yderligere præciseres, at den anden del, 7 950 tons, forbeholdes handlende, som kan bevise, at de i 1989 og 1990 har indført og/eller udført en årlig mængde kød af hornkvæg på mindst 50 tons.

Artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 3885/90 er sålydende:

»De i stk. 1 eller 2 omhandlede beviser føres ved hjælp af tolddokumentet for overgang til fri omsætning eller eksportdokumentet«

og

»for referenceårene 1988 og 1989 kan medlemsstaterne fastsætte, at beviset for indførsel føres af den person, der er opført som indehaver i rubrik nr. 4 på importlicensen«.

I samme artikels stk. 4 og 5 er det bestemt:

»Fordelingen af de 45 050 tons mellem de forskellige importører sker forholdsmæssigt på grundlag af importørernes indførsel i referenceårene«

og

»fordelingen af de 7 950 tons sker på grundlag af de mængder, importøren har ansøgt om«.

Ved artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3885/90 er det bestemt, at importørerne senest den 25. januar 1991 forelægger de kompetente myndigheder importansøgningen, vedlagt de i artikel 1, stk. 3, omhandlede beviser, samt at medlemsstaterne senest den 7. februar 1991 meddeler Kommissionen fortegnelsen over importører med importørens navn, adresse og den mængde kød, importøren har indført under det kontingent, der omhandles i forordning nr. 3838/90, i hvert enkelt af referenceårene. I henhold til stk. 2 gælder de samme frister for ansøgninger om de 7 950 tons af kontingentet, der er forbeholdt erhvervsdrivende, som inden for de seneste to år har foretaget handel med andre former for oksekød end dem, der er omfattet af forordning nr. 3838/90, med tredjelande. En erhvervsdrivende kan imidlertid kun indgive ansøgninger om en samlet mængde på i alt højst 50 tons frosset kød, udtrykt i produktvægt, jf. stk. 2.

I henhold til artikel 5, første afsnit, i forordning nr. 3885/90 kan importansøgningerne kun imødekommes, hvis ansøgeren afgiver en skriftlig erklæring om, at han ikke har indgivet, og forpligter sig til ej heller at indgive, ansøgninger vedrørende samme særordning i andre medlemsstater end den, hvor ansøgningen er indgivet. Hvis den samme importør indgiver ansøgning vedrørende den samme særordning i to eller flere medlemsstater, er samtlige ansøgninger ugyldige.

Artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 3885/90 har følgende ordlyd:

»Kommissionen afgør, i hvilket omfang den kan imødekomme ansøgningerne.

Med forbehold af Kommissionens godkendelse af ansøgningerne udstedes importlicenserne fra den 18. februar 1991.«

3. Artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 519/91 af 1. marts 1991 om fastsættelse af, i hvilken udstrækning ansøgninger om udstedelse af importlicenser for oksekød i henhold til forordning (EØF) nr. 3885/90 kan imødekommes (EFT L 56, s. 12), er således affattet:

»1. Ansøgninger om importlicenser, der er indgivet i henhold til forordning (EØF) nr. 3885/90, imødekommes i følgende omfang:

a) 291,104 kg pr. ton indført i 1988, 1989 og 1990 for de importører, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 3885/90

b) 14 722 tons pr. ansøgning, for så vidt angår de importører, som er omhandlet i artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3885/90.

2. Medlemsstaterne udsteder importlicenserne fra den 11. marts 1991.«

For det tilfælde, at to eller flere erhvervsdrivende angiver at have indført samme referencemængde, besluttede Kommissionen, at de pågældende importører skal stille en sikkerhed, der kun frigives, såfremt de nationale myndigheder definitivt har anerkendt den pågældende som importør heraf. Herved ville Kommissionen undgå, at en sådan mængde tages i betragtning mere end én gang ved fordelingen af de 45 050 tons mellem de importører, der har indgivet ansøgning i henhold til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 3885/90. I så henseende bestemmer artikel 2 i forordning nr. 519/91 følgende:

»1. Hvis to eller flere af de i artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 3885/90 omhandlede importører henviser til samme referencemængde som omhandlet i nævnte artikels stk. 4, kan der kun udstedes importlicenser

vedrørende denne referencemængde, hvis de pågældende importører stiller en sikkerhed svarende til den basisimportafgift for det pågældende kød, som gælder på tidspunktet for licensudstedelsen, forhøjet med 10%.

2. Sikkerheden stilles ved udstedelsen af de licenser, som er omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EØF) nr. 3885/90.

Sikkerheden frigives i det omfang den importør, der har stillet den, definitivt er blevet identificeret som importøren af den pågældende referencemængde.«

4. Da den irske High Court i sin afgørelse af 9. juli 1991 havde erklæret, at de selskaber, som de irske myndigheder betragtede som importører af bestemte mængder kød under GATT-kvoten i 1987 og 1988, ikke var de virkelige importører, fandt Kommissionen, at de irske myndigheder måtte foretage en fornyet behandling af selskabernes ret til GATT-kvoten i 1990, der ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 3889/89 af 11. december 1989 om åbning og forvaltning af et fællesskabstoldkontingent for frosset kød af hornkvæg, henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 (1990) (EFT L 378, s. 16), var baseret navnlig på de i 1987 og 1988 importerede mængder. Endvidere fandt Kommissionen, at de mængder, der fremkom ved den fornyede behandling af rettighederne, måtte betragtes som den i 1990 faktisk importerede mængde og således som den referencemængde for dette år, der i henhold til forordning nr. 3838/90 og nr. 3885/90 skulle lægges til grund. Dette er baggrunden for, at Kommissionen ved forordning (EØF) nr. 3021/91 af 16. oktober 1991 om ændring af forordning (EØF) nr. 3885/90 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelserne til den importordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3838/90 for frosset kød af hornkvæg henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 (EFT L 287, s. 11) indsatte følgende bestemmelse som artikel 1a i forordning nr. 3885/90:

»De irske myndigheder foretager en fornyet behandling af retten til GATT-kvoten i 1990 og den tilladte import i henhold til forordning (EØF) nr. 3889/89 i lyset af den irske High Courts dom af 9. juli 1991. De underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om den afgørelse, de når frem til.

Uanset artikel 1, stk. 1 og 3, er nævnte afgørelse bestemmende for referencemængden for 1990 for de i henhold til artikel 1, stk. 1, berørte importører.«

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger for Domstolen

1. Emerald Meats Limited (herefter benævnt »Emerald Meats«) er en irsk virksomhed, der siden 1983 bl.a. har importeret kødprodukter til Fællesskabet.

2. I januar 1990 indgav Emerald Meats til det irske Ministerium for Landbrug og Ernæring (herefter benævnt »Landbrugsministeriet«) ansøgninger om import vedrørende fællesskabstoldkontingentet for 1990

for frosset kød af hornkvæg henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91, der forvaltes i henhold til Rådets forordning nr. 3889/89 samt Kommissionens forordning (EØF) nr. 4024/89 af 21. december 1989 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelserne til den importordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3889/89 for frosset kød af hornkvæg henhørende under KN-kode 0202, og for varer henhørende under KN-kode 0206 29 91 (EFT L 382, s. 53). Gennemførelsesbestemmelserne for 1990-kontingentet svarede i det væsentlige til dem, der gælder for 1991-kontingentet, som fastsat ved Rådets forordning nr. 3838/90 og Kommissionens forordning nr. 3885/90. Landbrugsministeriet afslog Emerald Meats' ansøgninger i det omfang, disse støttedes på importer i referenceårene 1987 og 1988. Ministeriet anførte, at Emerald Meats havde foretaget disse importer alene som fuldmægtig for de godkendte kødforarbejdningsvirksomheder, der havde fået tildelt importlicenserne. I henhold til artikel 4 i forordning nr. 4024/89 tilstillede ministeriet følgelig den 31. januar 1990 Kommissionen en fortegnelse, hvori Emerald Meats kun figurerede med de for 1989 angivne mængder, og hvori de pågældende kødforarbejdningsvirksomheder figurerede med de mængder, som Emerald Meats hævdede at have indført i 1987 og 1988. Emerald Meats anlagde straks sag for High Court, Dublin, til prøvelse af Landbrugsministeriets afgørelse om ikke at anse selskabet for importør af hele den angivne mængde. Selskabet oplyste endvidere Kommissionen om, at den fortegnelse, som Landbrugsministeriet havde meddelt, var forkert, og fremsendte dokumenter som bevis for, at selskabet måtte betragtes som importør af hele den angivne mængde efter betydningen i forordning nr. 4024/89's artikel 1. Den 8. februar 1990 udstedte Kommissionen til trods herfor forordning (EØF) nr. 337/90 om fastsættelse af, i hvilken udstrækning anmodninger om udstedelse af importlicenser i henhold til forordning (EØF) nr. 4024/89 for oksekød kan imødekommes (EFT L 37, s. 11), baseret på de oplysninger, Landbrugsministeriet havde meddelt i den fremsendte fortegnelse. Da Emerald Meats fandt, at Kommissionen herved havde inddraget ukorrekte oplysninger, der var baseret på en retsstridig fortolkning af de relevante fællesskabsbestemmelser, i en kommissionsforordning, uanset at den var blevet underrettet herom, og uanset at Emerald Meats havde givet den beviser for importer i 1987 og 1988 i hænde, alt hvorved den havde administreret og forvaltet kontingentet for 1990 ukorrekt, anlagde Emerald Meats ved stævning, registreret på Domstolens Justitskontor den 18. april 1990, sag mod Kommissionen med påstand om annullation samt om erstatning uden for kontrakt (sag C-106/90).

3. Forordning nr. 3838/90 og nr. 3885/90 blev offentliggjort den 29. december 1990, men Emerald Meats havde allerede den 20. december 1990 fået kendskab til deres ordlyd. Den 21. december 1990 fremsendte selskabet følgelig en skrivelse til Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug og Kommissionens befuldmægtigede i sag C-106/90, hvori selskabet konstaterede, at Kommissionen, bortset fra en mindre ændring af andet led i artikel 1, stk. 3, ikke syntes at have foretaget noget som helst for at undgå en gentagelse af det, der skete i 1990. Selskabet påpegede specielt, at der ikke var fastsat særlige bestemmelser med hensyn til den andel af kontingentet for 1990, som selskabet havde retskrav på, uanset at Kommissionen havde indledt en procedure mod Irland i henhold til traktatens artikel 169, således at selskabet endnu engang risikerede, at dets rettigheder groft blev tilsidesat. Emerald Meats anførte endvidere, at selskabet

ville se sig nødsaget til at indlede en ny retssag, såfremt Kommissionen ikke sørgede for, at selskabet modtog de mængder, det var berettiget til i 1991.

Kommissionen tilføjede, at det følger heraf, at Kommissionen i mangel af sådanne beviser vedrørende beregningen af kontingentet for 1991 fortsat finder, at Emerald Meats skal anses for, i 1990, at have importeret de mængder, selskabet på ovenfor anførte grundlag er berettiget til.

4. Ved skrivelse af 11. januar 1991 bekræftede Kommissionen over for Emerald Meats, at den den 19. december 1990 havde tilstillet den irske regering en åbningsskrivelse, jf. traktatens artikel 169, stk. 1, i anledning af de påståede overtrædelser vedrørende kontingentet for 1990. Kommissionen anførte, at skrivelsen var affattet meget omhyggeligt, således at den generelt angik Irlands tilsidesættelse af forpligtelser, der påhviler det i medfør af de årlige GATT-toldkontingentordninger for oksekød, og ikke specielt forordningerne for 1990, hvorved det ville være muligt at fortsætte proceduren i 1991, og Irlands overtrædelser i 1991 ligeledes ville være omfattet heraf. Kommissionen anførte endvidere, at den i sin åbningsskrivelse havde påpeget, at

»når et selskab er anført som modtager i enhedsdokumentet, er dette et klart bevis i den i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 4024/89 forudsatte betydning for, at selskabet var importør; et sådant bevis kan kun forkastes af tungtvejende beviser, og Kommissionen har ikke under nærværende sag fået kendskab til nogen form for bevis, hvorefter det måtte antages, at Emerald Meats kun var fuldmægtig for importøren af de pågældende mængder«.

5. Ved skrivelse af 15. januar 1991 spurgte Emerald Meats Landbrugsministeriet om, hvorvidt ministeriet i forbindelse med en eventuel ansøgning vedrørende kontingentet for 1991 var rede til at anse for omstændighed, at selskabet var anført som modtager i enhedsdokumentet, som bevis for selskabets importer i 1988, jf. forordning nr. 3885/90, artikel 1, stk. 1, samt til at anse Emerald Meats som importør af de mængder, selskabet var berettiget til for 1990, men som det ikke havde modtaget, dvs. ca. 200 tons.

6. Ved skrivelse af 24. januar 1991 svarede Landbrugsministeriet, at man fortsat agtede at behandle importansøgningerne i overensstemmelse med de relevante fællesskabsforordninger og henviste til et cirkulære af 16. januar 1991 vedrørende kontingentet for 1991, som det vedlagde. Af cirkulæret fremgik bl.a., at for importør anses

»den, der benytter en licens, der er udstedt i henhold til forordning (EØF) nr. 3719/88 [1], dvs. indehaveren eller den, til hvem rettighe-

1 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 3719/88 af 16.11.1988 om fælles gennemførelsesbestemmelser for import- og eksportlicenser samt forudfastsættelsesattester for landbrugsprodukter (EFT L 331, s. 1).

derne er overdraget, jf. forordning (EØF) nr. 3719/88, artikel 9«.

7. Emerald Meats havde i mellemtiden, den 22. januar 1991, indgivet importansøgninger til myndighederne i Det Forenede Kongerige. Ansøgningen vedrørende den i forordning nr. 3885/90's artikel 1, stk. 1, omhandlede del af toldkontingentet støttedes på bevis for importer inden for de seneste tre år af en samlet mængde på 1 024 190 kg, fordelt med 385 742 kg i 1988, 325 444 kg i 1989 og 313 004 kg i 1990. Den sidst anførte mængde omfattede 196 180 kg, svarende til — som anført i Kommissionens skrivelse af 11. januar 1991, der var vedlagt Emerald Meats' ansøgning — hvad selskabet måtte anses for at have importeret i 1990.

8. Ved skrivelse af 25. januar 1991, stilet til Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug samt til Kommissionens befuldmægtigede i sag C-106/90, fremsendte Emerald Meats kopier af selskabets ansøgninger og de der vedlagte bevisdokumenter.

9. Den 6. februar 1991 sendte generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug et telex til myndighederne i Irland og Det Forenede Kongerige angående udstedelsen af importlicenser vedrørende toldkontingentet for 1991. Kommissionen anførte heri, at nogle retssager, som Emerald Meats havde anlagt i Irland angående tildelingen af kontingentet for 1990, endnu ikke var afsluttet, samt at selskabet havde indgivet ansøgninger om importlicenser for 1991 i Det Forenede Kongerige. Henset hertil var det Kommissionens opfattelse, at ansøgninger i henhold til forordning nr. 3885/90, der var indgivet såvel i Det Forenede Kongerige som i Irland, måtte behandles på en sådan måde, at man undgik, at samme referencemængde fandt anvendelse to gange. De irske og de britiske myndigheder blev således anmodet om at identificere samtlige ansøgninger, der havde relation til de pågældende retssager, samt om inden den 7. februar 1991 — der er den i artikel 4 i forordning nr. 3885/90 fastsatte dato for meddelelse af fortegnelser over importører — at tilstille Kommissionen en kopi af disse ansøgninger samt af alle de bevisdokumenter, de var vedlagt. Det var endvidere anført, at Kommissionen dels ved afgørelsen af, om ansøgningerne kunne imødekommes, nøje ville påse, at ingen del af referencemængden blev medregnet to gange, dels, at Kommissionen påtænkte at indsætte en bestemmelse i forordningen om fastsættelse af, i hvilken udstrækning ansøgninger om udstedelse af importlicenser kan imødekommes, om, at importlicenser på grundlag af de pågældende ansøgninger kun kan udstedes mod, at der stilles en sikkerhed, der kun frigives, for så vidt angår de importlicenser, der ifølge den endelige afgørelse af retssagerne i Irland kan betragtes som egentlige GATT-licenser.

10. Ved skrivelse af 7. februar 1991 til Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug og til Kommissionens befuldmægtigede i sag C-106/90 anmodede Emerald Meats Kommissionen om, senest den 11. februar 1991, at give tilsagn om, at den ville overholde forordning nr. 3885/90 og tildele Emerald Meats hele den mængde, selskabet er berettiget til i 1991, uden at afvente udfaldet af de verserende retssager, og uden at der kræves sikkerhed eller tillægsafgift, i modsætning til

hvad der fremgik af telex af 6. februar 1991. I skrivelsen gjorde Emerald Meats endvidere gældende, at Kommissionen dels havde truet Det Forenede Kongeriges myndigheder — der samme dag havde meddelt Kommissionen fortegnelsen over importører, jf. artikel 4 i forordning nr. 3885/90, hvori Emerald Meats' navn figurerede — med, at de ville blive holdt ansvarlige for forsinkelsen af fordelingen af hele GATT-kontingentet for 1991, såfremt de ikke efterkom det i det nævnte telex anførte, dels, at Kommissionen havde tvunget de britiske myndigheder til at samarbejde med Landbrugsministeriet for at afsløre alle eventuelle dobbeltansøgninger.

11. Ved skrivelse af 12. februar 1991 til Kommissionen bekræftede de britiske myndigheder mængderne i den ansøgning, som Emerald Meats havde indgivet til dem, og erklærede, at de anså denne for gyldig, da der ikke forelå bevis for, at de bekræftede kopier af toldimportdokumenterne, som Kommissionen også var i besiddelse af, ikke skulle være ægte. Det tilføjedes imidlertid, at man på Kommissionens anmodning havde holdt møde med de irske myndigheder, samt at det var klarlagt, at der for så vidt angik følgende mængder både var indgivet ansøgninger i Irland og i Det Forenede Kongerige: 361 742 kg i 1988, 4 208 kg i 1989 og 196 180 kg i 1990, hvilket svarede til den mængde, der var angivet over for Det Forenede Kongerige som importer, der ville have fundet sted i 1990, såfremt de irske myndigheder havde udstedt importlicenserne. De britiske myndigheder anmodede endelig Kommissionen om at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgningen var gyldig.

12. Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 15. februar 1991 nedlagde Emerald Meats påstand om annullation af dette telex af 6. februar 1991, som selskabet betegnede som en afgørelse, samt om, at Kommissionen tilpligtedes at betale erstatning for det tab, selskabet havde lidt eller ville lide som følge heraf (sag C-66/91).

13. Ved særskilt processkrift indgivet til Domstolens Justitskontor samme dag indgav Emerald Meats i henhold til traktatens artikel 185 og 186 en begæring om foreløbige forholdsregler, hvorunder selskabet nedlagde påstand om, at gennemførelsen af den afgørelse, der ligger til grund for annullationssøgsmålet, udsættes, samt at det pålægges Kommissionen ikke at gennemføre denne afgørelse ved en senere afgørelse og/eller ved en praksis baseret på denne afgørelse (sag C-66/91 R).

14. Da Kommissionen ikke, som anført i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 3885/90, havde været i stand til at udstede en forordning om fastsættelse af, i hvilken udstrækning ansøgning om udstedelse af importlicenser kan imødekommes inden den 18. februar 1991, fremsendte den den 21. februar 1991 et telex til myndighederne i alle medlemsstaterne, hvorved den godkendte, at der fra den 25. februar udstedtes importlicenser i henhold til forordning nr. 3838/90 og nr. 3885/90 samt det forordningsforslag, som var forelagt Forvaltningskomitéen for oksekød den 15. februar 1991. I dette telex præciserede Kommissionen, at der for importer, der fandt sted inden Kommissionens formelle godkendelse af forordningsforslaget, skulle kræves en sikkerhed svarende til den sædvanlige importafgift på indførselstidspunktet, som ville blive frigivet umiddelbart efter, at forordningen trådte i kraft.

15. Ved særskilt processkrift indgivet til Domstolens Justitskontor den 22. februar 1991 anmodede Emerald Meats formelt Domstolen om at pålægge Kommissionen at tilbagekalde dette telex, som ifølge Emerald Meats savnede enhver hjemmel og var til hinder for den retssag, selskabet havde anlagt for Domstolen, i hvert fald indtil Domstolen havde truffet afgørelse om begæringen om foreløbige forholdsregler i sag C-66/91 R.

16. Kommissionen udstedte den 1. marts 1991 forordning nr. 519/91 om fastsættelse af, i hvilken udstrækning ansøgninger om importlicenser i henhold til forordning nr. 3885/90 kan imødekommes.

17. I overensstemmelse med forordning nr. 519/91 bekræftede de britiske myndigheder den 6. marts 1991 over for Emerald Meats følgende:

— at selskabets andel af kontingentet for 1991 androg 298 146 kg

— at importlicenserne først kunne udstedes fra den 11. marts 1991

— at udstedelse af en importlicens for 163 568 kg af selskabets andel kun kunne ske mod, at der stilledes sikkerhed svarende til den basisafgift, som gælder på tidspunktet for licensudstedelsen, forhøjet med 10%.

De britiske myndigheder tilføjede, at de anså Emerald Meats' ansøgning for 1991 for gyldig, men at de afventede Kommissionens afgørelse heraf med henblik på anvendelsen af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 519/90.

18. Den 7. marts 1991 meddelte Kommissionen Emerald Meats, at Irlands frist for besvarelse af den åbningsskrivelse, der den 19. december 1990 var blevet tilstillet denne medlemsstat i medfør af traktatens artikel 169, var udløbet den 9. januar 1991, samt at Kommissionen først havde modtaget Irlands svar den 5. marts 1991. Kommissionen oplyste endvidere, at det overvejedes, om der var grundlag for at afgive en begrundet udtalelse.

19. Ved kendelse af 8. marts 1991 afviste Domstolen sagerne C-66/91 og C-66/91 R — herunder selskabets begæring om udsættelse med gennemførelsen af telexet af 21. februar 1991. Domstolen fandt, at telexet af 6. februar 1991 ikke fremtrådte som en retsakt fra Kommissionen af en sådan art, at den kunne gøres til genstand for et annullationssøgsmål, samt at hverken Kommissionens telex eller den hensigt, der var kommet til udtryk heri, kunne anses for en retsakt eller handling, der kunne medføre skade for tredjemand.

20. Ved skrivelse af 25. marts 1991 stilet til Kommissionens befuldmægtigede i sagerne C-66/91 og C-66/91 R og Kommissionens Generaldirektorat for Landbrug fremsendte Emerald Meats kopier af de dokumenter, selskabet havde modtaget under de retssager, der verserede for de irske retter, og som var blevet fremlagt som ansøgninger vedrørende kontingentet for 1991 fra irske kødforarbejdningsvirksomheder. Emerald Meats anførte, at det af disse dokumenter fremgik, at kun én ansøger syntes at have ført en form for bevis

til støtte for sin ansøgning, uden at beviset dog var vedlagt. Emerald Meats erindrede endvidere om selskabets tidligere skrivelser af 22. februar og 7. marts 1991, der fortsat ikke var besvaret, og hvorved selskabet havde anmodet Kommissionen om at bekræfte, om Landbrugsministeriet inden for den fastsatte frist, den 7. februar 1991, havde meddelt en fortegnelse over importører, og hvorvidt ministeriet havde efterkommet Kommissionens anmodning ved telex af 6. februar 1991 om senest den 7. februar at tilstille sig kopier af de påståede dobbeltansøgninger, vedlagt relevante bevisdokumenter. Emerald Meats oplyste endelig, at importlicenserne for de mængder, der angiveligt forelå dobbeltansøgninger for, fortsat blev tilbageholdt, da de britiske myndigheder — der havde anerkendt, at selskabets ansøgning var gyldig — fortsat afventede Kommissionens afgørelse heraf. På denne baggrund anmodede selskabet på ny Kommissionen om at træffe afgørelse, således at Emerald Meats kunne opnå hele den mængde af kontingentet for 1991, selskabet var berettiget til.

21. Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 9. maj 1991 anlagde Emerald Meats nærværende sag.

22. Ved dom af 9. juli 1991 fastslog High Court, Dublin, at Landbrugsministeriet tilpligtedes at anerkende de dokumenter, Emerald Meats havde fremlagt til støtte for sine ansøgninger om import vedrørende kontingentet for 1990, som bevis i betydningen i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 4024/89, samt at Emerald Meats for så vidt angik den i forordningens artikel 1, stk. 1, omhandlede del af kontingentet var berettiget til 277 tons, svarende til importer på 863 tons i løbet af de tre referenceår 1987, 1988 og 1989. High Court tilkendte følgelig Emerald Meats 385 922 IRL i erstatning med tillæg af renter, 30 873,76 IRL for det tab, selskabet havde lidt som følge af, at Landbrugsministeriet ulovligt havde afvist at udstede importlicenser for 177 tons ud af de 277 tons, selskabet var berettiget til i 1990.

23. Den 17. juli 1991 fremsendte Kommissionen pr. telefax en skrivelse til Det Forenede Kongeriges myndigheder. Skrivelsen havde følgende ordlyd:

»Efter at dommer Costello, High Court, Irland, den 9. juli 1991 har truffet afgørelse i 'Emerald Meats'-sagen, finder Kommissionen, at Emerald Meats definitivt bør anerkendes som egentlig importør af nedenfor anførte mængder med henblik på beregning og tildeling af importlicenser for 1991 i henhold til forordning (EØF) nr. 3885/90:

— 1988: 385,742 tons

— 1989: 325,444 tons

— 1990: 294,084 tons

I medfør af artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 519/91 bestemmes følgelig, at Emerald Meats er berettiget til importlicenser vedrørende 292,638 tons.«

24. Ved telefax af samme dato fremsendte Kommissionen Landbrugsministeriet en kopi af den telefax, der var tilstillet Det Forenede Kongeriges myndigheder. Kommissionen tilføjede, at

»Kommissionen opfordrer de irske myndigheder til at tage behørigt hensyn til dommer Costello's afgørelse ved beregning og tildeling af de definitive mængder vedrørende GATT-licenser for 1991 og kommende år, idet bl.a. referencemængden for de selskaber, der berøres af denne afgørelse, skal revideres.«

25. Den 8. august 1991 påankede Landbrugsministeriet High Court's dom til Supreme Court.

26. Den 16. oktober 1991 udstedte Kommissionen forordning nr. 3021/91, hvorefter de irske myndigheder på baggrund af High Court's dom skal foretage en fornyet behandling af de mængder, der er tildelt importørerne for 1990 og 1991.

27. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Domstolen har imidlertid anmodet parterne om skriftligt at besvare en række spørgsmål. Parterne har efterkommet opfordringen inden for den fastsatte frist.

III — Parternes påstande

1. Sagsøgeren, *Emerald Meats*, har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens afgørelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3885/90, hvorved det bestemmes, i hvilket omfang ansøgninger om importlicenser vedrørende fællesskabstoldkontingentet for 1991 for frosset kød af hornkvæg kan imødekommes, annulleres.

— Kommissionens forordning (EØF) nr. 519/91 annulleres, for så vidt denne forordning gennemfører den nævnte kommissionsafgørelse.

— Det Europæiske Fællesskab tilpligtes at betale erstatning for det tab, Emerald Meats har lidt og vil lide som følge af Kommissionens afgørelser samt som følge af, at Kommissionen ikke har forvaltet og gennemført fordelingen af det anførte fællesskabstoldkontingent for 1991 i overensstemmelse med fællesskabsretten.

— Kommissionen tilpligtes at betale renter af erstatningsbeløbet.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

2. Sagsøgte, *Kommissionen* har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

IV — Søgsmålsgrunde og argumenter

Formaliteten

1. *Emerald Meats* har anført, at selskabet berøres umiddelbart og individuelt såvel af Kommissionens afgørelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 3885/90, som af forordning nr. 519/91, således at selskabet er berettiget til at begære disse to retsakter prøvet for Domstolen.

For det første har medlemsstaterne ingen skønsbeføjelse, hverken med hensyn til de importansøgninger, der modtages og videresendes til Kommissionen, eller med hensyn til gennemførelsen af Kommissionens afgørelse om, i hvilken udstrækning ansøgningerne kan imødekommes. I tilfælde af dobbeltansøgninger pålægger forordning nr. 519/91's artikel 2 medlemsstaterne at kræve den anførte forhøjede sikkerhed, inden importlicenserne udstedes, ligesom sikkerheden kun kan frigives på de i denne artikel fastsatte betingelser. Fra det tidspunkt, hvor Kommissionen har truffet afgørelse og vedtaget den omtvistede forordning, forelå der dels et antal ansøgninger, der var klart afgrænsede og bestemte, og ansøgernes navn og adresse samt de mængder kød, de havde importeret, var Kommissionen bekendt. Desuden viser såvel telex af 6. februar 1991 som artikel 2 i forordning nr. 519/91, at de to anfægtede retsakter indeholder bestemmelser, der specielt vedrører Emerald Meats' forhold.

Emerald Meats har endvidere anført, at den afgørelse og den forordning, som begge anfægtes, er to særskilte retsakter, selv om der er en indbyrdes sammenhæng. Kommissionen skal først godkende de importmængder, der forelægges af de nationale myndigheder, og fordele kontingentet på grundlag af de tidligere importer, der lægges til grund, inden dens afgørelse meddeles medlemsstaterne og de pågældende erhvervsdrivende i form af en forordning, der er bindende for disse.

2. Ifølge *Kommissionen* ville det være et ganske utilbørligt kunstgreb, såfremt den afgørelse, der er truffet i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 3885/90, skulle behandles særskilt i forhold til forordning nr. 519/91. Denne »afgørelse« er i realiteten indeholdt i den pågældende forordning. Domstolen bør ikke på dette grundlag tage sagsøgerens påstand om annullation af den i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 3885/90 trufne afgørelse til følge.

Realiteten

1. *Emerald Meats* har gjort gældende, at såvel Kommissionens afgørelse i medfør af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 3885/90 som

forordning nr. 519/91 er ulovlige og i strid med traktaten af følgende grunde:

a) Kommissionen kunne for det første ikke lovligt træffe afgørelse og udstede en forordning om fordeling af fællesskabstoldkontingentet for 1991 mellem de pågældende importører, for derefter at fastsætte, at der ikke skal udstedes importlicenser til visse ansøgere, så længe der verserer sag for en national retsinstans. En sådan fremgangsmåde ville føre til, at Emerald Meats ikke nyder den beskyttelse, selskabet er berettiget til på samme vilkår som andre ansøgere, og indebærer, at gennemførelsen af forordninger og fællesskabsforanstaltninger kan suspenderes blot ved, at der anlægges sag for en national domstol. Kommissionens holdning er udtryk for en mangelfuld forvaltning af kontingentet på fællesskabsplan, hvorigennem det skulle sikres, at alle erhvervsdrivende, på grundlag af fælles og ensartede principper, opnår en andel af kontingentet. Ifølge Emerald Meats var en national forvaltning af toldkontingentet i strid med fællesskabsretten, hvorfor den, i overensstemmelse med Domstolens praksis, måtte erstattes af en forvaltningsordning på fællesskabsplan. Emerald Meats har i denne forbindelse henvist til sine indlæg i sag C-106/90. Efter Emerald Meats' opfattelse havde det været tilstrækkeligt, såfremt Kommissionen havde kontrolleret, om der faktisk forelå dobbeltansøgninger ved i givet fald at kræve de relevante beviser fremlagt, i stedet for at unddrage sig sit ansvar og søge at henvise spørgsmålet til medlemsstaterne. Alene den omstændighed, at Det Forenede Kongeriges og de irske myndigheders vurdering af, om der forelå dobbeltansøgninger, var forskellig, viser klart, at den endelige afgørelse heraf bør træffes på fællesskabsplan af Kommissionen, der har en central placering for en sådan koordinering.

b) For det andet hviler Kommissionens retsakter på den forkerte forudsætning, at der foreligger dobbeltansøgninger. Sådanne dobbeltansøgninger er ikke forekommet, hverken i 1990 eller i 1991, idet Emerald Meats som den eneste havde indgivet gyldige ansøgninger, støttet af de krævede beviser. Ifølge Emerald Meats havde Kommissionen, da den vedtog de omtvistede retsakter, kendskab til og anerkendt, at Emerald Meats måtte anses for importør af den del, selskabet havde ansøgt om i 1990, med henblik på beregningen af dets kontingent for 1991. Dette fremgår klart af Kommissionens skrivelse af 11. januar 1991, hvorved den orienterede Emerald Meats om den procedure, der var indledt mod Irland i medfør af traktatens artikel 169, og hvori det anførtes, at alene tungtvejende beviser i modsat retning kunne ændre dens opfattelse heraf. Sådanne beviser er aldrig blevet forelagt Kommissionen, der tværtimod vidste, at de »ansøgninger«, der var indgivet af kødforarbejdningsvirksomhederne, ikke havde støtte i relevante bevisdokumenter og således ikke var gyldige. Kommissionen burde følgelig ikke have indføjet artikel 2 i forordning nr. 519/91.

c) For det tredje medførte den omstændighed, at Emerald Meats' rettigheder blev suspenderet, indtil de nationale retssager var endeligt afgjort, nødvendigvis forsinkelser, der efter al sandsynlighed vil indebære, at Emerald Meats' ret til en del af kontingentet ikke vil kunne udnyttes i 1991. Emerald

Meats var således ikke i stand til at indfri sin andel af kontingentet ved at stille sikkerhed, forhøjet med den pågældende yderligere afgift, som følge af den økonomiske byrde, dette ville indebære. Som led i en fællesskabsforvaltning af kontingentet burde Kommissionen have afgjort spørgsmålet om de påståede dobbeltansøgninger, inden den traf den anfægtede afgørelse og inden udstedelsen af forordning nr. 519/91.

d) For det fjerde er kravet om en sikkerhed, forhøjet med en tillægsafgift, ulovligt og ubegrundet, henset til sagens omstændigheder. Såfremt ordningen med en sikkerhedsstillelse havde til formål at sikre, at samme referencemængde kun blev taget i betragtning én gang, var dette formål allerede tilgodeset i kraft af de undersøgelser, de britiske og irske myndigheder foretog. Hvis formålet derimod var at forhindre, at der blev foretaget importer to gange på grundlag af samme tildelinger af kontingentmængder for 1991, må der derimod tages hensyn til, at ordningen forudsætter, at alle berørte parter uden vanskeligheder kan stille den krævede sikkerhed. Som følge af at Emerald Meats' aktiviteter næsten var ophørt på grund af Kommissionens fejlagtige anvendelse af fællesskabsforordningerne i 1990, var dette ikke tilfældet, således at Emerald Meats risikerer ikke at kunne foretage nogen import i relation til de påståede dobbeltansøgninger, såfremt en retsafgørelse, hvorved selskabet får medhold, appelleres. For så vidt angår den tillægsafgift på 10%, hvormed sikkerheden forhøjes, har Emerald Meats bestridt, at denne kan være begrundet i hensyn til udsving i afgiftssatsen og har rejst det spørgsmål, hvorfor den ikke kan tilbagebetales i lighed med den egentlige sikkerhed.

e) Emerald Meats har endelig gjort gældende, at de mængder, der er anført i artikel 1 i forordning nr. 519/91, kan være ukorrekte, såfremt Kommissionen ikke har taget hensyn til de mængder, de britiske myndigheder gav meddelelse om den 7. og 12. februar 1991.

For så vidt angår påstanden om erstatning har Emerald Meats anført, at selskabet ikke søger at opnå erstatning på ny for det tab, der allerede omhandles af sag C-106/90, og som vedrører såvel tab i 1990 som vedvarende, fremtidige tab. Selskabet har endvidere anført, at det er lidet sandsynligt, at erstatningen vil være en rimelig godtgørelse for de lidte tab, henset til at det er tvivlsomt, om selskabet kan fortsætte sine aktiviteter. For det tilfælde, at selskabet ikke opnår fortjeneste som følge af handel med de ca. 163,5 tons, for hvilke der først kan udstedes importlicens, efter at der er stillet den nødvendige sikkerhed på 244 500 UKL, har selskabet opgjort sit tab i 1991 på grundlag af en markedspris på 1 500 UKL pr. tons. For så vidt angår fremtidige tab som følge af, at importen i 1991 vil danne grundlag for de mængder, der tildeles i løbet af de kommende år, kan dette først vurderes endeligt, når det tidsrum, hvori tabene vil forekomme, er fastlagt. På grundlag af en beregning for perioden 1990-2050 — såfremt GATT-kontingentordningen måtte bestå til den tid — fremgår imidlertid, at forskellen mellem den årlige mængde, som Emerald Meats hæv-

der at have ret til, og den, Landbrugsministeriet vil tildele, selv da ikke vil være udlignet.

2. Efter *Kommissionens* opfattelse var der to betydelige forskelle mellem de omstændigheder, der forelå ved udstedelsen af forordning nr. 519/91 i forhold til februar 1990, hvor den udstedte forordning nr. 337/90, som sag C-106/90 angår. For det første stod Kommissionen for første gang over for dobbeltansøgninger, dels fra Emerald Meats, dels fra andre erhvervsdrivende i flere medlemsstater. For det andet verserede der i 1991 retssager for retterne i Irland og for Domstolen, således at Kommissionen, der havde kendskab til de omtvistede spørgsmåls rækkevidde og kompleksitet, ikke havde andet valg end at træffe en foreløbig afgørelse om de pågældende mængder.

Under henvisning til sine indlæg i sag C-106/90 har Kommissionen endvidere gjort gældende, at hvor der foreligger ansøgninger vedrørende samme mængder, som imidlertid er anført på fortegnelser fra to forskellige medlemsstater, har den ikke beføjelse til at anse én af dem for ugyldig, så meget desto mere som spørgsmål om gyldigheden af sådanne ansøgninger snarest bør finde en retlig afgørelse. Det er korrekt, at det var Kommissionens opfattelse, at den, der var anført som modtager i enhedsdokumentet, måtte anses for importør i den i artikel 1 i forordning nr. 3885/90 anførte betydning, samt at et sådant bevis kun kunne forkastes af omstændigheder, der godtgjorde det modsatte. I nærværende sag meddelte de irske myndigheder imidlertid Kommissionen, at de var i besiddelse af sådanne beviser, samt at disse var blevet fremlagt for de irske domstole, for hvilke Emerald Meats havde anlagt sag. De omtvistede spørgsmål angik såvel realiteten som formaliteten i relation til irsk ret, hvorfor det var at foretrække, at de blev afgjort af en irsk domstol.

Kommissionen har bekræftet, at formålet med, at der skal stilles sikkerhed som fastsat i artikel 2 i forordning nr. 519/91, er at sikre, at der ikke foretages import to gange på grundlag af samme tildeling af kontingentet for 1991. Der var ingen anden mulighed for at beskytte Emerald Meats og de erhvervsdrivende, der havde angivet importer i relation til samme mængder, uden at risikere ulovligt at mindske de mængder, der tildeltes andre handlende i Fællesskabet. For så vidt angår tillægget på 10% er det rimeligt ud fra den betragtning, at importafgiften kan være meget højere på indførselstidspunktet end på tidspunktet for licensens udstedelse, således at den erhvervsdrivende, der i sidste ende ikke får medhold ved de irske retsinstanser, ikke behandles gunstigere end en almindelig importør, der handler uden for GATT-kontingentordningen for oksekød. Kommissionen har endvidere præciseret, at også tillægget tilbagebetales, da det er en integreret del af sikkerheden. Det er desuden ikke nødvendigt at stille sikkerhed i rede penge, og Emerald Meats har ikke ført bevis for, at selskabet ikke var i stand til at stille en bankgaranti. En sådan bankgaranti er ikke en urimelig byrde for et selskab som Emerald Meats, der på trods af de problemer, det har haft, i 1991 vil blive tildelt en større mængde end i 1990, for hvilken der ikke skal stilles sikkerhed.

Kommissionen har endelig anført, at de mængder, der fremgår af artikel 1 i forordning nr. 519/91, er baseret på oplysninger, der blev meddelt Kommissionen af de britiske myndigheder ved telefax af 12. februar 1991.

For så vidt angår erstatningspåstanden har Kommissionen gjort gældende, at den hverken har begået handlinger eller undladelser, der kan medføre ansvar i medfør af traktatens artikel 215, stk. 2, da den har handlet lovligt og korrekt og endda har gjort mere, end den var forpligtet til, idet den forsøgte hurtigt at bringe uenigheden om de faktiske forhold til ophør. Såfremt Emerald Meats ikke måtte være i stand til at udnytte sine rettigheder vedrørende kontingentet for 1991, vil det tab, der følger heraf, snarere være en følge af de irske myndigheders mangelfulde forvaltning af kontingentet for 1990.

Fastsættelsen af en eventuel erstatnings størrelse frembyder intrikate problemer, da Emerald Meats ikke kan opnå erstatning to gange for de forhold, der allerede er omfattet af sag C-106/90. Kommissionen kan under ingen omstændigheder godtage, at Emerald Meats' påståede tab af fortjeneste kan anses for et relevant grundlag for udmåling af godtgørelsen. Emerald Meats burde have begrænset sit tab gennem en bankgaranti, der havde gjort det muligt for selskabet at foretage importer i henhold til den anfægtede forordning, hvorfor en eventuel erstatning, der tilkendes selskabet, ikke bør overstige de omkostninger, Emerald Meats ville have haft til en sådan bankgaranti. Emerald Meats' overslag over de tab, selskabet vil lide fremover, indtil år 2050, er ifølge Domstolens praksis alt for upræcise til at kunne anses for et troværdigt beregningsgrundlag for erstatningen.

3. I replikken har *Emerald Meats* for det første anført, at dommen af 9. juli 1991, afsagt af High Court, Dublin, i det hele bekræfter de synspunkter og faktiske omstændigheder, som selskabet siden januar 1990 uafladeligt har gentaget og bevist for Kommissionen. Med henvisning til de i stævningen anførte anbringender og argumenter konkluderer selskabet, at Kommissionens afgørelse om definitivt at anerkende Emerald Meats' rettigheder, som anført i dens telefaxer af 17. juli 1991 til de britiske og de irske myndigheder, medførte, at selskabet faktisk modtog den del af kontingentet for 1991, som det var berettiget til, således at erstatningspåstanden nu kun angår de tab, der er opstået som følge af, at selskabet var afskåret fra at udnytte disse rettigheder i tiden marts-juli 1991, og den hermed forbundne afbrydelse af selskabets aktiviteter, tillige med selskabets omkostninger. Emerald Meats finder ligeledes, at spørgsmålet om lovligheden af en sikkerhed, der forhøjes med en tillægsafgift, i høj grad er af akademisk karakter, da selskabet opnåede de mængder, det var berettiget til i 1991, uden at skulle stille den krævede sikkerhed.

Med hensyn til Kommissionens argument om, at denne ikke havde hjemmel til at kontrollere rigtigheden af de fortegnelser, som meddeltes den af de nationale myndigheder i henhold til artikel 4 i forordning nr. 3885/90, har Emerald Meats nærmere anført, at selskabet ikke hævder, at Kommissionen er forpligtet til at kontrollere alle indkomne oplysninger, men at den i hvert fald skal foretage en særlig kontrol af de oplysninger, som den ved eller burde vide er forkerte. Såfremt dette ikke er tilfældet, og såfremt de

relevante forordninger ikke indebærer en forpligtelse til særlig kontrol, hvorigennem Kommissionen gives mulighed for at basere sine egne retsakter på korrekte oplysninger på grundlag af en ensartet fortolkning af teksterne, er der ikke tale om en fællesskabsforvaltning af det pågældende toldkontingent. Emerald Meats har endvidere henvist til, at der er modstrid mellem dette argument og Kommissionens faktiske adfærd: Samtidig med, at Kommissionen understregede, at den var forpligtet til at godtage Landbrugsministeriets påstand om, at der forelå dobbeltansøgninger, afviste den faktisk de britiske myndigheders påstand om det modsatte, nemlig at Emerald Meats' ansøgning i det hele var gyldig. Kommissionen har desuden foretaget præcis det, den hævdede ikke at have hjemmel til, idet den ved telex af 6. februar 1991 anmodede de irske og britiske myndigheder om at kontrollere de indkomne ansøgninger i relation til spørgsmålet om dobbeltansøgninger, og idet den først ved telex af 21. februar 1991 og senere ved forordning nr. 519/91 udstedte foreløbige retningslinjer. Ifølge Emerald Meats er Kommissionens forpligtelse til at påse, at dens retsakter er baseret på korrekte oplysninger, så meget desto større, når der som her er tale om en årlig fordeling af et kontingent for hele Fællesskabet, således at enhver fejl fra Kommissionens side risikerer at øve indflydelse på fordelingerne i de følgende år og kan påvirke alle Fællesskabets erhvervsdrivende.

4. I duplikken har *Kommissionen* anført, at genstanden for annullationssøgsmålet er faldet bort efter Kommissionens to telefaxer af 17. juli 1991 til de britiske og de irske myndigheder.

For så vidt angår erstatningspåstanden er det Kommissionens opfattelse, at Emerald Meats har tilsidesat sin forpligtelse til i videst muligt omfang at begrænse sit tab, da selskabet ikke udnyttede de irske appelmuligheder over for afgørelsen fra High Court, Dublin, om ikke at tillægge selskabet erstatning for dets angivelige tab i 1991. Det må derfor antages, at selskabet i realiteten nu kun kræver erstatning for de omkostninger, nærværende sag har medført. Kommissionen har anført, at den ikke med forordning nr. 519/91 ville foregribe udfaldet af de retssager, der verserede for de irske retsinstanser, samt at den, så snart den fik kendskab til High Court's dom, ikke tøvede med at drage konsekvenser heraf som anført i telefaxer af 17. juli 1991. For så vidt angår kravet om sikkerhed er det Kommissionens opfattelse, at dette var den eneste måde, hvorpå såvel Emerald Meats som andre berørte erhvervsdrivendes rettigheder kunne sikres, samt at det ikke kan anses for ulovligt alene med den begrundelse, at Emerald Meats ikke var i stand til at stille sikkerhed. Kommissionen fastholder således, at den ikke har handlet ulovligt ved at udstede den omtvistede forordning, samt at det under ingen omstændigheder kan antages, at den har begået en så alvorlig overtrædelse af en højere retsregel eller klart har overskredet grænserne for sine beføjelser, at den har pådraget sig ansvar i medfør af traktatens artikel 215, stk. 2.

F.A. Schockweiler

Refererende dommer